

[Anna Westergaard.]

problem og samtidig udtrykke forventningen om, at disse udtalelser i betænkningen, som det formentlig er almindelig praksis i tilfælde som det her foreliggende, må blive retningsgivende for de myndigheder, som herefter skal administrere de givne love.

Det lovforslag, der vedrører folkeforsikringslovens ændring, er en konsekvens af de to hovedforslags bestemmelser, og jeg kan med de bemærkninger, jeg har fremsat, på mit partis vegne anbefale samtlige tre foreliggende forslag til hurtig gennemførelse også i dette høje ting.

Chr. Nielsen: Rigsdagssamlingen 1950—51, hvis afslutning vi nu antagelig står overfor, vil komme til at gå over i historien som den store nedskæringsamling, hvor alt, der blev foretaget på rigsdagen af betydning, sigtede på at forringe levevilkårene for størsteparten af den danske befolkning. Det må indrømmes, at de partier, der altid finder sammen i forlig herinde, virkelig har været heldige med at føre en forarmelsens politik igennem. To kriseforlig har vi været igennem i denne samling med det resultat, at nye skatter, direkte og indirekte, og voldsomme prisstigninger er væltet ud over befolkningen. Sociale forringelser er gennemført f. eks. ved ændring af loven om sygekassemedlemmernes rettigheder med hensyn til refusion af udgifter til medicin; vi har også set et tilløb til at forringe skolebespisningen.

Efter en sådan rigsdagssamlings uhyrlige overgreb, ikke mindst overfor de i forvejen i økonomisk henseende dårligt stillede medborgere, er det forståeligt, at man i dag højlydt drøfter, hvordan det kan være, at respekten og tilliden til rigsdagen er på et ualmindeligt lavt stade ude i befolkningen, og jeg synes, det er lige så forståeligt, at opfattelsen hos befolkningen i stadig større grad bliver den, at nu må det være slut med den nedskæringsvej, man så længe har betrådt. Denne stemning kommer man ikke til livs ved smukke talemåder i radioen om rigsdagens saglige og betydningsfulde arbejde, den kommer man kun til livs ved at gøre en indsats for, at der bliver ført en politik, som skaffer brød i huset til de mange, der savner og mangler i dag.

Det var synd at sige, at rigsdagens medlemmer har lyttet til, hvad der rører sig ude i de store dele af befolkningen. Tilsyneladende uanfægtet af befolkningens sorger og bekymringer fortsættes nedskæringsfeltet, og på falderebet til rigsdagssamlingens afslutning er man nu i færd med at foretage

et nyt og groft anslag på landets 700 000 lejere. Det er nemlig det reelle i det forelagte forslag til lov om leje. Der kan tales længe og meget om de utallige paragraffer i loven, men det afgørende, det, der bliver tilbage som det væsentlige for de 700 000 lejere, er nogle få paragraffer, som kan udnyttes til anselige lejeforhøjelser.

Det er iøvrigt ganske karakteristisk, hvordan pressen har behandlet det forelagte forslag til lov om leje. Fra det øjeblik det blev fremsat i folketinget og i den periode, da det blev behandlet i folketinget, skrev man i det meste af pressen uhyre forsigtigt om de nye økonomiske byrder, man var i færd med at vælte over på lejerne. Man talte meget forsigtigt om det ømtålige punkt lejeforhøjelse. Man talte om 5—6 pct.s forhøjelse, men det blev nærmest fremstillet som noget højst usikkert, så mange fik indtryk af, at det var noget, der kun kom til at gælde i særlige tilfælde. Nu da lovforslaget er vedtaget i folketinget, skal jeg love for, at piben pludselig har fået en helt anden lyd. Nu er det ikke længere forsigtige antydninger, der opererer med tallene 5—6 pct., nej, nu fortæller man åbenhjertigt, som f. eks. „Politiken“ i lørdags, at det drejer sig om 16 pct.s lejeforhøjelse, og i „Aftenbladet“ for samme dag hedder det — med formandens tilladelse vil jeg gerne citere —:

„Det ventes, at langt den største part af lejerne vil acceptere en forhøjelse af lejen. . . . med indtil 5—6 pct. uden huslejenævnets mellemkomst, og man tror endvidere, at udlejeren mange steder vil overtage hele vedligeholdelsen mod en yderligere forhøjelse på indtil 7 pct., for større lejligheder indtil 10 pct.“

Så langt er man nu altså kommet, at man betragter det som en selvfølge, at lejeforhøjelsen vil komme til at andrage indtil 16 pct. Lad mig tilføje, at jeg går ud fra, at så snart landstinget har vedtaget denne lov, når den fulde sandhed frem også til bladens spalter: at det drejer sig om endda mere end de 16 pct., nemlig også om de ting, som ligger begravet og pakket ind i en lang række af lovens paragraffer. Jeg tænker her f. eks. på den meget alvorlige ændring for lejerne, som § 39 har fået derved, at det for fremtiden tillades ejerne at vælte alle udgiftsstigningerne angående vej-, kloak- og lignende bidrag til det offentlige over på lejerne. Jeg tænker endelig på den sidste ændring, der er sket, hvorefter lejerne nu også skal bidrage til udgifter vedrørende civilforsvarsforanstaltninger.

Jeg bemærker mig, at venstres ordfører, det ærede medlem hr. Jens Jensen, kaldte